

Povestea lui Rares Hulea

Nu am sa încep cu istoricul dezvoltării și creșterii lui Rareș, deoarece se încadrează în linii mari în tiparul tuturor copiilor cu autism. Cert este ca au trebuit sa treacă mai bine de 4 ani pentru ca noi, părinții lui, sa ajungem la momentul în care sa ne diagnosticam singuri fiul, deoarece toți specialiștii consultați ezitau sa se pronunțe.

În preajma Crăciunului anului 2007 am realizat, căutând singuri informații pe toate canalele disponibile, ca fiul nostru suferă de autism. Sub diagnostice de tipul "întârziere de limbaj", "hiperchinezie", „retard în achiziții”, primite până atunci, se ascundea de fapt acest adevăr. În acel moment, deși Rareș avea aproape 4 ani și 6 luni, era departe de nivelul de dezvoltare normal pentru un copil de vârsta lui:

- Nu avea contact vizual și nu socializa
- nu scotea nici un cuvânt, nu imita verbal nici un sunet,
- nu înțelegea decât 2-3 cerințe,
- nu știa să se îmbrace singur,
- nu știa să mănânce singur,
- purta scutece de unică folosință deoarece nu știa să se ceară la toaletă
- nu știa să se joace, nu știa să folosească jucăriile în mod adecvat
- nu știa să își exprime nevoile simple cum ar fi setea, foamea, oboseala, senzația de cald sau de rece
- avea foarte multe elemente stereotipe,
- nu știa să interacționeze cu ceilalți copii.

Deși mergea la un centru de recuperare de peste 2 ani, nu făcuse nici un progres. Și cei de acolo nu au putut să ne dea nici un sfat și nici o soluție pentru recuperarea lui. Dimpotrivă, au încercat să ne învețe cum să acceptăm situația, și să ne resemnăm cu ea.

Am descoperit site-ul www.autism.ro, și impulsionați de poveștile altor părinți ce începuseră sa lucreze acasă cu copiii lor după terapia ABA, am hotărât să încercăm și noi. Începând cu acel moment ne-am lovit de cu totul alte obstacole:

- lipsa oamenilor pregătiți în acest domeniu,
- dificultatea de a forma o echipă de terapie, de a găsi pe cineva dispus să învețe și să lucreze după un program strict și solicitant,
- costurile mari ale terapiei.

Am muncit mult pentru a depăși o parte din aceste dificultăți. Am stat zile întregi și am studiat împreună cu soția cărți întregi despre terapie, am căutat și am găsit pe cineva dispus sa ne coordoneze și care avea și experiență în domeniu, am căutat printre studenții la facultățile cu profil psihologic persoane deschise și capabile să lucreze după aceasta metoda, pe care le-am instruit noi, lucrând și învățând cot la cot cu ele.

După trei luni de muncă intensă au început să apară și primele rezultate: Rareș învățase denumirile a 15-20 de obiecte uzuale, învățase sa se dezbrace singur, căpătase aptitudini incipiente de imitație și

Începuse să imite vocalele și sunetele simple. După încă două luni de muncă au apărut și primele cuvinte, iar noțiunile și cunoștințele acumulate au început să fie din ce mai multe.

Progresele au continuat să vină, încet, plătite cu mii de ore de repetiție și de învățare. Începând de la jumătatea lunii ianuarie 2008, Rareș lucrează aproximativ 8 ore pe zi, timp de 5 zile pe săptămână. Învăță să fie și el un copil ca toți ceilalți, dornic să se joace, să cunoască și să interacționeze cu cei din jurul lui.

Când dificultatea și complexitatea programelor de lucru a crescut, am adus un consultant specializat și acreditat în Anglia pentru a ne ajuta să mergem mai departe. Acum acesta vine odată la trei luni pentru un workshop de 3 zile, și între vizite ne coordonează de la distanță, prin telefon, e-mail, videoconferință. Și mulțumită muncii asidue a echipei ce am format-o, Rareș evoluează în continuare:

- are un vocabular de peste 350 de cuvinte
- își exprimă verbal, în propoziții de 2-3 cuvinte, dorințele și nevoile
- se îmbracă și se dezbracă singur
- folosește toaleta în mod regulat
- a început să învețe să interacționeze într-un mod adecvat cu ceilalți copii
- recunoaște aproape toate literele alfabetului, numerele de la 1 la 10, toate culorile și formele geometrice
- desenează și colorează
- poate recunoaște și imita sunetele produse de animale
- recunoaște emoțiile
- și ce e cel mai important, a început să se bucure de cunoaștere, să fie dornic să știe cel mai multe, să descopere frumusețea lumii din jurul lui.

Drumul e încă lung și greu, dar sunt convins că prin munca pe care o depunem, datorită eforturilor făcute de echipă, prin voința și potențialul lui Rareș, și sperăm și cu ajutorul dumneavoastră, Rareș va ajunge la capăt. Și asemenea lui, toți ceilalți copii ce suferă de aceeași afecțiune.

Scopul nostru final este ca Rareș să fie acceptat și să se integreze într-o școală normală, unde să nu fie privit ca un ciudat și să fie respins de colegi și de profesori, pentru ca într-un final să fie redat societății ca un membru al acesteia capabil să contribuie la dezvoltarea și evoluția acesteia.